

Villa Winter

Villa Winter

Janneke van Oorschot

**© Copyright 2020, Janneke van Oorscot
ISBN 9789403607085**

www.jannekevanoorscot.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag geheel of gedeeltelijk worden overgenomen, verveelvoudigd of openbaar gemaakt worden in welke vorm dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

1 Vuelo

Ik wrijf de laatste slaap uit mijn ogen, deze dag begon ook zo belachelijk vroeg. Ik leg mijn jas, mobiel en sleutels in het bakje. In het andere bakje komen mijn iPod en e-reader en ik verzeker de veel te wakkere man aan de andere kant van de band dat ik echt geen riem om heb of drinken bij me heb. Het poortje blijft stil, opgelucht loop ik door en geef gehaast al mijn spullen weer hun eigen plek. Dat vind ik de laatste tijd wel belangrijk: dat mijn spullen hun eigen plek hebben. Sommigen zullen het overdreven vinden, maar ik vind het gewoon fijn om zelf te beslissen waar alles komt. Nu kan dat, nu ben ik weer alleen. Zie je wel dat dat ook voordelen heeft! Niet veel, nog, maar ik heb er weer één gevonden. Hoewel ik dit voordeel het liefst meteen op mijn lijstje zou willen schrijven, houd ik me in. iPad en e-reader in mijn rugzak, jas over mijn andere arm, zeul ik alles de trap op. Ik voel me nog niet helemaal wakker, maar ook in deze staat van half-slapen is me wel duidelijk dat het ontwerp van dit vliegveld meer commerciële dan sociale doelen heeft behaald. Vanaf de douane loopt iedereen braaf de trap naar boven op. Sommigen nemen zelfs de lift, wat niet altijd logisch maar ook vooral uit luiheid lijkt te zijn. Bovenaan de trap is er slechts één route naar de trap die je weer naar beneden brengt, waar de gates zich bevinden: door de tax-free winkel. Dat had makkelijker, korter gekund. Als ik langs de koffiebar loop, is het duidelijk dat meer mensen nog niet helemaal wakker zijn en maar al te graag hun toevlucht tot een kop koffie zoeken. Helaas houd ik niet van koffie. Wel van chocolade, en als ik op een lege stoel plof is dat het eerste wat ik doe: ik haal het zakje paaseitjes tevoorschijn en zoek enkele blauwe eitjes ertussenuit. Witte chocolade is vandaag het perfecte ontbijt, al zeg ik het zelf. Mijn e-reader helpt me om de spanning van mijn medereizigers te blokkeren. Ik heb zelf tenslotte al spanning genoeg. Niet omdat ik het reizen spannend vind, ik heb al heel wat afgereisd. Deze keer is echter toch anders, omdat ik niet had verwacht dat dit een soloreis zou worden. Dat maakt het anders, levert toch wat meer spanning op. Te veel om helemaal in een verhaal te kunnen duiken, dus geef ik het vrij snel op en stop ik de e-reader maar weer terug in mijn handbagage.

Op het bord boven de gate staan de tijd en de bestemming aangegeven. 6:40, FUE. Daar gaat de reis naartoe, naar Fuerteventura. Dat was niet mijn idee, zoals de laatste tijd heel veel dingen eigenlijk niet mijn idee waren, realiseer ik me nu. De Canarische Eilanden zag ik best wel zitten en het liefste wilde ik naar Tenerife, met die vulkaan, de Teide, de natuur en het groen. Helaas, dat werd het niet, omdat ik het zo graag wilde? Het werd in plaats daarvan Fuerteventura, het stillere, bruinere, saaiere eiland. Of, volgens hem: het rustigere, authentiekere en ruigere eiland. Nou ja, de moeite van een ruzie niet waard, dus werd het Fuerteventura. Om precies te zijn een groen huis met zwembad in het gehucht Casillas de Morales in het midden van het eiland.

Volgens hem perfect om te geocachen, te fietsen, lekker uit eten te gaan en te vrijen. Waarschijnlijk ook nog in die volgorde. Maar nu was het ineens mijn vakantie geworden en ik hoopte dat het verblijf in de 'Villa Verde' zoals het op Booking stond aangeprezen, perfect zou zijn om te lezen, te wandelen met de gps, rond te rijden op het eiland zonder een betweter naast me en vooral om even helemaal tot rust te komen.

Mijn medereizigers lijken veel meer mee te zeulen dan ik. Als ik om me heen kijk, blijk ik niet eens zo veel bij me te hebben. Ik heb me dan ook netjes gehouden aan de toegestane afmetingen en merk dat dat niet voor iedereen geldt. Gelukkig heb ik daar geen last van, is er geen metgezel die daar - tegen mij - meerdere keren zijn afkeuring over moet laten horen, steeds nét te luid, alsof de woorden niet voor mij maar voor de schuldigen bestemd zijn. Om me heen staan mensen op, ze pakken hun bagage en kinderen bij elkaar en haasten zich om achter in de rij aan te sluiten. Eén vader krijgt het voor elkaar niet alleen alle bagage te vervoeren, maar ook nog twee kinderen aan één hand bij zich te houden, terwijl moeder zich over de kleinste van het kroost ontfermt.

Ik verzet me tegen mijn eerste ingeving om me maar meteen bij die anderen aan te sluiten. Waarom zou ik? Ik heb tenslotte al een stoel, het nummer staat op mijn ticket. Ik ben niet de enige die nog blijft zitten, maar ik verbaas me erover dat de neiging al braaf in de rij te gaan staan zo sterk is. Misschien omdat ik nu alleen reis? De mensen die net nog links en rechts van me zaten zijn al opgestaan en ik zit nu overduidelijk alleen. Aan de overkant zit ook een jongen alleen, oortjes in, blik op zijn mobiel gericht. Vind ik hem zielig? Nee, ik vind hem eigenlijk wel stoer. Lekker alleen op reis, waarom niet. Langzaam voel ik mezelf ook stoerder worden, blijf ik koppig zitten en voel ik me goed. Totdat die jongen tegenover me ook opstaat. Nee. Nee, niet doen, roep ik hem in gedachten toe. Blijf nou zitten, laat me hier niet alleen stoer moeten zijn. Hij pakt zijn rugzak en loopt op zijn gemak weg, hij laat me gewoon alleen. Hij ook al. Maar hij voegt zich niet als een kuddedier in de rij, waar nog totaal geen beweging in is gekomen. Hij draait zich naar de andere kant en slentert naar het toilet. Gelukkig, hij laat me niet in de steek, niet echt. Wacht even... het toilet? Ja hoor, alleen de gedachte is al genoeg om mijn blaas een veelheid van seintjes naar mijn hersenen te laten sturen. Deze neiging kan ik met geen mogelijkheid onderdrukken en ik haast me achter de jongen aan naar de toiletten. Meteen haast ik me terug om mijn rugzak met paaseitjes, e-reader en dergelijke te pakken en dan ben ik op het toilet. Hoewel ik weet dat het nog wel even duurt voordat iedereen in de bus naar het vliegtuig is gepropt, er zijn zelfs nog geen grondstewardessen te bekennen, is er alleen in het hokje geen greintje rust of stoerheid meer overgebleven. Ik haast me dus, trek door, was mijn handen (koud!) en als ik buiten kom sluit ik dan toch maar

aan in de rij. Niet boos op mezelf, maar teleurgesteld, wat, zoals iedereen weet, veel erger is.

Voor de vorm doe ik mijn oortjes in, maar ik zet mijn iPod niet aan. Dat bewaar ik nog maar even voor in het vliegtuig, net als de e-reader. De rij komt langzaam in beweging. Nou ja, niet deze rij, maar de lange priority rij. Wat een wassen neus, eigenlijk, maar met deze prijzen voor een ticket pakt een lowcost maatschappij natuurlijk alles aan voor wat extra inkomsten. Maar niet van mij. Als een echte Nederlander betaamt heb ik broodjes bij me en mandarijntjes. Ik heb zelfs een leeg waterflesje gevuld op het toilet. Een doosje cherrytomaatjes vormt het gezonde tegenwicht voor de chocolade paaseitjes, waar ik veel meer zin in heb. Het gaat ook om de bedoeling, zullen we maar zeggen. Het tweede busje is halfgevuuld met priority passagiers als onze 'gewone' rij erbij mag. Na een korte rit gaan de deuren van het busje weer open en de als laatste ingestapte 'gewone' reizigers stappen nog vóór de priority reizigers uit. Ik wacht dus even in het busje en laat anderen voor. Kwestie van alvast een beetje aanpassen aan de Spaanse mentaliteit, maar tegelijkertijd ook een tegenreactie op hem, die er niet bij is. Ik weet heel goed hoeveel lol hij beleefd zou hebben aan het vóór een meer betalende reiziger in het vliegtuig stappen zonder extra kosten. Ik weet alleen niet wát die lol nou precies zou veroorzaken; het feit dat hij er niet meer voor had betaald, óf het feit dat hij een ander zou kunnen benadelen. Een combinatie van de twee besluit ik, als ik als laatste uit het busje stap. Je kunt ook overdrijven hè, lijkt de gezichtsuitdrukking van de chauffeur me te willen zeggen. En hij heeft gelijk!

In het vliegtuig is het een drukte van belang van mensen die hun handbagage in het vakje boven zich willen persen. Voornamelijk véél te grote bagage en natuurlijk recht boven zich, niet een vakje meer naar links of rechts, stel je voor! Ik wacht dus rustig af, uiterlijk dan, alleen ikzelf heb een idee over hoe weinig geduld ik eigenlijk beschik, maar ik weet dat ik mijn rugzak makkelijk onder de stoel voor me kan en wil leggen. Onder handbereik omdat ik tijdens zo'n vlucht altijd een onbedwingbare neiging krijg om te snoepen. En niet alleen snoep, die broodjes zullen er ook heel goed ingaan, het water loopt me nu al in de mond. Rij 18, dat ben ik. Stoel B, dus in het midden. Niet mijn favoriete plek, ik heb een vrij grote persoonlijk bubbel. In ieder geval een heel stuk groter dan de ruimte tussen de armleuningen van de stoelen vlak naast me. Dat heb ik al bij bekenden, laat staan bij twee vreemden. Ik denk nog even dat het misschien niet zo erg zou zijn als die solojongen van net naast me zou komen zitten, maar als ik zie dat dat niet zo is ben ik daar ook niet echt rouwig om. Geen complicaties meer, genoeg is genoeg. De vrouw op leeftijd aan het gangpad lijkt het me persoonlijk kwalijk te nemen dat zij, voor mij, op moet staan. Ik probeer een zucht te onderdrukken maar blijkt niet echt succesvol, getuige de blik in haar ogen. Ze is niet jong, maar zoveel jonger dan ik mijn eigen oma ooit heb gezien. Raar, deze vrouw

moet toch zeker ouder zijn dan mijn oma ooit geworden is, terwijl ik mijn oma nooit zo jong heb gezien als deze vrouw. Natuurlijk merk ik zelf ook wel dat leeftijden relatief zijn; vroeger vond ik een jongen van twintig veel te oud, nu vind ik die te jong. Mijn oma was altijd al oud, tijdloos oud, met een verdrietige blik, altijd. Ik heb mijn vader wel eens gevraagd waarom zijn moeder altijd zo verdrietig keek. Maar zijn reactie leverde me net zo'n verdrietige blik op in zijn ogen, waardoor ik het onderwerp voor altijd heb gelaten wat het was. Wie wil er haar eigen vader nu verdrietig zien?

Met mijn rugzak onder de stoel voor me en mijn Ipad aan en oortjes in mogen we van mij en mijn chronisch gebrek aan geduld meteen opstijgen. Buurman links van me ligt met zijn hoofd tegen het raampje aan en zijn ogen dicht. Mijn e-reader op schoot zorgt er wel voor dat mijn buurvrouw rechts van me mij niet aanspreekt en gewoon verder praat met de man aan de andere kant van het gangpad. Waarschijnlijk haar partner en waarschijnlijk nog niet zo lang haar partner, ze hebben elkaar nog genoeg te vertellen. De laatste reizen die ik met mijn ex maakte waren wel anders. Hij ging zitten, meestal bij het raampje, deed de capuchon van zijn vest omhoog, zijn ogen dicht en was vrijwel meteen vertrokken. Op af en toe wat gesnurk na de hele vlucht geen last meer van. Voordeel was wel dat de arMLEuning voor mij was en de gesmeerde broodjes ook. Chocolade hadden we nooit bij ons, dat ben ik nu aan het inhalen. Het nadeel was dat het niet erg gezellig was, maar bovendien dat hij slapend het uitzicht bezette. Toen heb ik me al aangewend tijdens een vlucht een boek te lezen. Heerlijk. Als je aandacht erbij kunt houden, tenminste. Dan lijkt het toch eindelijk te gaan gebeuren: lichtje van de gordel is aan, tafeltje moet worden opgeklapt, tijd voor mijn kauwgom en hopen dat ik niet misselijk word. Vamos!

Na een rustige, eigenlijk vrij saaie vlucht voel ik aan mijn oren dat we gaan landen. Niet veel later gaan de lampjes 'fasten seatbelts' aan en pak ik maar weer een kauwgom. Buurman links ligt nog steeds met zijn hoofd tegen de wand, maar ik kan net langs hem af kijken. En wat ik zie is geweldig. Eerst vliegen we over een eiland dat wel Lanzarote moet zijn, omdat we nog te hoog zijn om hier te kunnen landen. Dan een stukje zee met een lief klein eilandje voor de kust van het volgende eiland, dat Fuerteventura moet zijn. Ik heb het reisboekje deze vlucht een paar keer tevoorschijn gehaald en ken de kaart van de drie meest oostelijk gelegen Canarische Eilanden, Lanzarote, Fuerteventura en Gran Canaria, nu wel uit mijn hoofd. Hoe dat kleine eilandje tussen Lanzarote en Fuerteventura heet zoek ik zo wel op, dit is te mooi om te missen. Rechts onder ons zie ik een zandvlakte en we vliegen nu al een stuk minder hoog maar wel behoorlijk ver door. Het vliegveld lag volgens mij toch redelijk in het midden van het eiland? Dan maakt het toestel een bocht naar rechts waardoor mijn buurman wakker wordt en helaas mijn uitzicht meteen en blijvend blokkeert. Ik voel het vliegtuig de bocht afmaken en dan gaan we vrij snel naar beneden.

Als we geland zijn klinkt er een aarzelend applaus, waar ik uit balorigheid nu eens gewoon aan mee doe. Een beetje. Mijn buurvrouw kijkt me aan met een blik die ik herken en die me doet denken aan de laatste landing met mijn ex. 'Ze klappen toch ook niet als ik weer eens een probleem oplos, dus zeg maar gewoon mijn werk doe?' Ik hoor het hem zeggen en mijn extra klapje komt me zelfs op een dubbel verwijtend "tssss" van mijn buurvrouw én haar aan-de-andere-kant-van-het-gangpad-partner te staan.

Het vliegtuig staat nog niet eens stil, de lampjes van 'fasten seatbelts' zijn nog aan, maar toch hoor ik om me heen al gordels open klikken. De eerste passagiers staan al op, om als een razende hun handbagage uit het vakje boven zich te halen. Om daarna met de veel te grote handbagage zo pontificaal in het gangpad te gaan staan dat hun medepassagiers, die de handbagage een of meerdere vakjes verder moesten leggen, er met geen mogelijkheid door kunnen. Ik probeer er maar een beetje om te lachen, met een dubbel gevoel omdat ik nu niet naar het geklaag van hem hoef te luisteren, maar het tegelijkertijd mis om mijn eigen ergernis te kunnen ventileren. Gelukkig heeft buurman links ondertussen nog steeds de ogen open en maakt zijn blik mij duidelijk dat hij mijn ergernis snapt. We blijven beiden rustig zitten wachten tot de drukte minder wordt.

Ik hoor hem iemand aan de andere kant van zijn telefoonverbinding verzekeren dat hij veilig is aangekomen en denk dan aan mijn belofte dat ik Lars of Hilde zou appen als ik geland was. Meteen maar de daad bij de gedachte voegend app ik snel.

Veilig geland. Nog nieuws over pap? Groetjes, Eva.

Duh, roaming braaf al voor vertrek uit gezet, dus wordt er niets verzonden. Gelukkig heeft niemand mijn blunder gemerkt en met mijn rugzak loop ik naar de trap. Bovenaan die trap voel ik al hoe de zon me warm begroet en ik neem even een seconde om me te laten begroeten. Dan zet ik eindelijk voet op Spaanse bodem, blijft altijd een bijzonder moment en ik vraag me even af of meerdere mensen dat zo ervaren. Ik kijk om me heen maar er valt niet veel van de gezichten om me heen af te lezen. Ik volg de rest en loop twee trappen op om de hal van het vliegveld binnen te gaan. Bovenaan de trappen links staat een rij mensen te wachten achter een band. Aan de bruine en soms nog verbrande gezichten te zien zit de vakantie voor hen er weer op. Ik schat de gemiddelde leeftijd op zo'n dertig jaar boven die van mij, maar dat zal ook wel komen omdat zij buiten de schoolvakanties om konden reizen. Wat een geluk, dat scheelt heel wat geld!

Ik hoor veel Duits, wat Nederlands. Eigenlijk zoals op mijn vlucht. Duh! Dit zijn natuurlijk de mensen die in het vliegtuig wat me hier heeft gebracht weer naar Duitsland terug zullen vliegen. Ik wil nog even kijken, genietend van het idee dat voor mij nog gaat komen wat er voor hen al opzit, maar ik ga de bocht al om, volg nog

steeds de rest en kom dan vanzelf bij de bagageband uit. Natuurlijk neem ik graag een gratis plattegrond van het eiland aan en bedank het meisje met een, vind ik zelf, vrij Spaans klinkend “gracias”. Tijdens mijn studie Nederlandse taal-en letterkunde heb ik in mijn eerste jaar Spaans als keuzevak gedaan. Door de ziekte van Pfeiffer sloot ik het echter af met een schamel zesje, wat me nog lang dwars heeft gezeten. Dus heb ik dat goed proberen te maken met een LOI-cursus Spaans. En daarna nog een cursus voor gevorderden. Ja, als ik iets doe... Samen met verscheidene reizen naar Spaanstalige gebieden heeft me dat toch wel een redelijk beheersing van de Spaanse taal opgeleverd, tot grote ergernis van mijn ex. Die was er sowieso al niet zo van gecharmeerd als ik iets ook goed kon, laat staan beter dan hij. Maar nu hoef ik daar in ieder geval geen rekening meer mee te houden, weer een voordeel voor op mijn lijstje, en na deze eerste 'gracias' zal er als het aan mij ligt deze komende week nog veel meer Spaans volgen!

Vol goede moed sta ik bij de balie van de maatschappij waar ik de auto heb gehuurd. Bij de andere, bekendere en waarschijnlijk ook duurdere balies zijn de rijen veel langer. Eindelijk sta ik eens in de goede rij, totdat ik merk dat die langere rijen veel sneller gaan dan mijn korte rij. Sterker nog, de mensen voor mij staan er al zo lang als drie Avisklanten. Dan ben ik toch eindelijk aan de beurt, maar nog voordat ik mijn in gedachten al twintig keer herhaalde 'hola, buenos días' eindelijk mag uitspreken, komt een eerdere klant van bijna veertig minuten geleden weer terug aan de balie. Iets over schade aan de huurauto, maar ik volg het niet helemaal omdat ik de schok moet verwerken dat de toch vrij Spaans uitziende man achter de balie de druk gebarende klant gewoon in het Vlaams antwoord geeft. Als die klant, min of meer gerustgesteld, zich weer naar zijn huurauto spoedt, begin ik dus maar gewoon in het Nederlands. Zelfs in mijn eigen taal duurt het echt heel lang voordat ik de goedwillende maar wellicht toch vooral op commissie beluste baliemedewerker er eindelijk van heb kunnen overtuigen dat ik ja echt alle verzekeringen al online heb afgesloten en nee echt geen andere verzekeringen meer bij wil kopen en ja me bewust ben van het risico dat ik nu loop. Zucht. Dan moet ik mijn adres voor deze week invullen en als ik de naam 'Casillas de Morales' overneem van het spiekbriefje in mijn portemonnee (een slimme meid is op alles voorbereid) zie ik de Vlaming verbaasd kijken. Op zijn vraag in welke municipio dat ligt, moet ik het hem het antwoord schuldig blijven. Na wat navraag bij Spaanse collega's, die hem volgens mijn Spaanse kennis verwijten dat hij niet eens weet dat Fuerteventura méér is dan alleen Corralejo of Morro Jable, zie ik hem 'Antigua' noteren en besluit dat ook in mijn hoofd te noteren. Zou zomaar nog van pas kunnen komen. Ik neem de sleutel aan en luister zelfs naar de uitleg over waar ik mijn Fiat 500 kan vinden op het parkeerterrein.

Als ik buiten kom ben ik de helft van zijn goedbedoelde uitleg alweer vergeten, omdat ik meteen het zonnetje op mijn gezicht voel. Eindelijk. Heerlijk. Ik stop even en laat

de stralen mijn gezicht verwarmen en verzachten. Ik voel de spanning minder worden en geniet. Niemand die me aanspoort op te schieten, die loopt te klagen dat het niet de geboekte Citroën DS is, die moppert op de mensen die precies na de uitgang ineens stil gaan staan en zo de doorgang voor anderen belemmeren. Oeps. Ik maak de doorgang vrij voor de mensen achter mij terwijl ik in gedachte weer een punt aan mijn lijstje toevoeg. Ik loop de richting in die me werd verteld en gezien de grootte van de parkeerplaats zal het me wel lukken mijn auto voor deze week te vinden. Als ik bij het kantoor van Hertz aankom, valt me op dat er iets niet helemaal klopt. Ik pak de papieren er nog eens bij en dan zie ik het: ik moet bij Goldcar zijn. Ok, ook deze blunder houden we maar onder ons, denk ik, houd mijn adem even in en leg glimlachend een hand op mijn buik. Op dat moment zie ik twee rijen verder allerlei auto's met een Goldcar logo staan en alsof ik nooit anders heb gedaan scannen mijn ogen de nummerborden om zo hetzelfde nummer als op het label van de door de Vlaming aan mij overhandigde sleutel te lokaliseren. Als ik dichterbij kom zie ik al snel een aantal leuke kleine Fiat 500's staan. Ja, hoop ik, zo'n blauwe zou een leuk en schattig vakantie-autootje zijn voor mij. Hoewel ik me er al een beetje bij neergelegd heb dat ik vast niet zo'n schattig dopje meekrijg, ik wil het te graag, houdt de zon een beetje hoop levend. En ja hoor, BINGO, die kleine blauwe 500 daar heeft hetzelfde kenteken als mijn sleutellabel. Dat is een goed teken!

Samen met de Goldcarmedewerker maak ik een rondje om de auto, waarna hij aftekent welke schade er al aan is en ik teken dat ik het met hem eens ben. In zijn vriendelijke afscheidswaarderen herken ik iets als 'buenas' en 'vacaciones' dus bedank ik hem en beantwoord dan zijn grote glimlach die alleen nog maar groter wordt als ik me beschaamd bedenk dat mijn "gracias, tú también" misschien toch niet het beste antwoord was. Ach wat, hij moest er wel om lachen (en nu snap ik waarom) dus waarom ik dan niet? Mijn bagage past makkelijk op de achterbank van de blauwe Fiat en ik op de chauffeursstoel. Ik zet de stoel goed, pas de spiegels aan en haal een groot reclamelabel van de binnenspiegel af. De sleutel past en ik start de auto. Mooi, de pijlen op de weg laten niets te raden over en al snel laat ik de rijen en rijen huurauto's achter me.

Vanaf het vliegveld kom ik al meteen op een rotonde en een extra rondje leert me dat er zowaar een 'Antigua' tussen de borden staat. Muy bien! Ik volg de borden naar Antigua en bevind me al snel op een lange weg zonder veel verkeer. Aan beide kanten doemen de bergen op en ik vervolg de weg met een hoopvol hart, klaar voor een week vakantie. Een week alleen, of misschien juist niet alleen, een week van bezinning. Ik voel me relaxed en ik ben er klaar voor. Laat maar komen! Binnen een minuut of twintig ben ik in de stad, of beter gezegd, het plaatsje Antigua. Het is niet echt groot en zoals altijd is de kerk het makkelijkste te vinden. Bij het kerkplein zie ik een restaurant met gekleurde reclame in meerdere talen. Daarnaast is een klein, Spaans

tentje en ik besluit eerst maar even een kopje thee te gaan nuttigen en aan de hand van de kaart te kijken hoe ik nu naar mijn Villa Verde kan komen.

De Fiat, tijdelijk zowaar mijn Fiat, krijgt een plaatsje onder de palmen en ik wandel terug naar het tentje aan het plein. De zon schijnt nog volop en hoewel de overwegend Spaanse klanten allemaal binnen zitten, pak ik een stoel op het terrasje. Een beetje wind jaagt mij, Nederlander, niet zo snel weg en ik kijk eens even rustig om me heen. Elk dorpje heeft een kerkje en elk kerkje heeft een pleintje, dat is hier niet anders. Maar veel meer is er niet te doen op dit pleintje, geen spelende kinderen of kletsende moeders, dus pak ik de kaart met 'infusiones' en bekijk ik welke smaakjes thee er allemaal opstaan. Zonder haast beslis ik dat de Rooibos Relax mijn eerste thee op het eiland zal worden. Op de andere kant van de kaart staat de WiFi-code, waardoor ik me het niet verstuurde appje herinner. Binnen een minuutje heb ik WiFi, gaat het al klaarstaande bericht weg én krijg ik verschillende berichtjes achter elkaar binnen. Eerst stel ik mijn contacten die dat nog niet wisten op de hoogte van mijn solo-vakantie en bereid ze voor op een week radiostilte van mijn kant. Ik open eerst het berichtje van Hilde.

Hoi Eva, geen nieuws over pa. Fijne vakantie.

Tja, geen nieuws is goed nieuws, zullen we maar zeggen. Al vraag ik me in dit geval wel af, wat goed nieuws zou zijn.

De vriendelijke Spaanse vrouw met kort, hip, roze haar bij wie ik “un té, por favor” heb besteld, zet een romantisch bebloemde theepot op een bijpassende theekop voor me neer. Met een koekje. Gezellig, ik schenk meteen een beetje thee in het kopje, zodat het wat af kan koelen. Al snel zijn mijn gedachten weer bij papa. Of 'pa', zoals Hilde en Lars hem noemen. Hij zit nu al lang, veel te lang in het tehuis en is aan het vergeten. Aan het dementeren. Soms herkent hij mij niet eens meer, en Lars en Hilde al veel vaker niet meer. Toch blijven we hem bezoeken. Natuurlijk. Ik ga minimaal één keer per week, Lars ook. Hilde volgens mij nog vaker, maar niet omdat ze dat zelf wil, meer omdat dat van haar verwacht wordt. Nog het meest door haarzelf, vermoed ik wel eens. Ik ga naar papa omdat ik naar papa wil gaan, bij hem wil zijn. Elke keer hoop ik toch weer op de oude papa, op een van die sporadische maar o zo fijne goede gesprekken, op even dichterbij hem kunnen zijn. Ik herinner me die keer nog toen ik hem vertelde dat (toen nog) we naar de Canarische Eilanden zouden gaan. Dat riep een onverwachte en zeldzame reactie bij hem op. Zijn ogen fonkelden en weer had ik het idee dat hij me meer wilde zeggen, dat hij daar alles aan deed maar opgaf door de aanwezigheid van ex, die hij nooit echt heeft gemogen. De laatste keer dat ik mijn oude vertrouwde papa zag en hoorde was toen ik hem vertelde dat ik weer single was. Hij probeerde meelevend te zijn, maar het lukte hem niet zijn opluchting te verbergen. Maar toen ik hem vertelde dat mijn vakantie naar Fuerteventura dus ook niet door zou

gaan, kwam die kenmerkende sprekende blik plots weer terug in zijn ogen. Daar was volgens hem geen sprake van. Ik moest en zou die reis naar Fuerteventura maken. Voor hem. Zonder uitleg waarom dwong hij mij de toezegging af dat ik dan maar alleen naar dit eiland zou gaan. Ik weet nog steeds niet precies hoe hij me over heeft kunnen halen, maar ben hem er nu, heerlijk op dit terrasje in de zon, dankbaar voor. 'Gracias, papa.'

2 Antigua

Vanaf het gemoedelijke Spaanse tentje aan het verder stille kerkplein in Antigua neem ik zoals afgesproken contact op met Dirk, de Nederlandse sleutelbewaarder van mijn gehuurde huis. Ik vermoed dat ex daar bewust op heeft gezocht, omdat mijn Nederlands in ieder geval niet heel veel beter was dan zijn kennis van het Nederlands, al heeft het hem altijd gestoken dat ik Nederlandse taal- en letterkunde heb gestudeerd en ja, ik geef het toe, vooral in het begin van onze relatie heb ik zijn 'als' en 'hun' (te?) vaak verbeterd naar 'dan' en 'zij'. Na een tijdje leerde ik dat wel af, maar een pokerface heb ik nooit gehad en ik vrees dat ik er ook nooit één zal krijgen.

De uitleg van de man die mij de sleutel zal overhandigen is duidelijk en ik ben vrij snel in het dorpje Valles de Ortega. Op het pleintje tegenover het enige winkeltje staat inderdaad iemand enthousiast te zwaaien, waarop ik mijn auto parkeer, uitstap en lachend op hem af loop. Na wat koetjes en kalfjes, ja, goede vlucht gehad, ja, goed kunnen vinden, ja, ik volg je naar het volgende plaatsje, rijd ik braaf achter de grote pick-up van de sleutelman aan. Ik ben nooit goed geweest in het onthouden van namen, kan me nu al zijn naam niet meer herinneren. Laat staan hoe het plaatsje ook alweer heette. Toch komen we al snel op de plaats - Casillas de Morales, ja, dat was het - van bestemming aan. De villa is groen genoeg om flink op te vallen en als onze auto's op het terrein staan en de sleutel past (aan huisnummers doen ze hier blijkbaar niet altijd) ben ik blij dat ik er ben.

Naar de uitleg over de indeling en de faciliteiten van het huis luister ik eerlijk gezegd niet echt goed, omdat het zelf ontdekken voor mij deel van het settelen is op een tijdelijke verblijfplaats als deze villa. Mijn landgenoot, hoe heette hij nu toch, heeft hopelijk niets door of is in ieder geval wel zo beleefd om niets te laten merken als hij wel iets doorheeft. Eigenlijk voel ik me een beetje schuldig en vrees ik nu al dat deze desinteresse me straks zal spijten als ik vast en zeker haastig op zoek zal zijn naar het toilet. Pas als hij me een heel fijn verblijf wenst en me op het hart drukt hem te bellen als er iets is, wat dan ook, dringt het tot me door dat ik hier zo dadelijk dan toch helemaal alleen achter zal blijven. Nou, niet helemaal alleen, maar wel meer alleen dan ik gedacht had tijdens het plannen van deze vakantie.

Alsof ik hem nog even hier wil houden, zijn vertrek nog even uit wil stellen, bedenk ik dingen om hem te vragen, hoe onbeduidend ook. Dan schiet me opeens een vrij belangrijke vraag te binnen, de WiFi-code! Op mijn nog niet helemaal gestelde vraag pakt hij een boekje, waarover hij me blijkbaar al heeft verteld. Oeps. Hij knipoogt even toegeeflijk en ik zie hem een charmant lachje onderdrukken. Hier staat de code, wijst hij en daaronder zie ik zijn naam en telefoonnummer. Voor het geval dat. O ja. Dirk, dat was het. Nu niet meer vergeten, Eef, spreek ik mezelf stiekem even streng toe. Als hij dan naar buiten gaat en me de afstandsbediening voor de toegangspoort

geeft, kan ik die poort voor hem openen en achter zijn grote blauwe 4x4 weer dicht laten gaan. “Bedankt, Dirk”, roep ik hem na, waarop hij nogmaals duidelijk maakt dat ik hem altijd mag bellen.

Mijn koffertje en rugzak neem ik uit de huurauto meteen mee naar binnen en ik plof op de bank. Voor heel even maar, een stralende zon en een mooie tuin is een combinatie die niets met 'binnen op de bank' heeft te maken. De tuinstoeltjes heb ik netjes met een doekje afgedaan maar als ik even in het zonnetje heb gezeten haast ik me toch weer snel naar binnen. Onderweg gris ik mijn koffertje mee en haal daar een korte broek en vrolijk topje uit. Mijn wangen waarschuwen me al en daarom zet ik mijn petje op om me te wapenen tegen nog meer wangverkleuring. Blote voeten in zomerse slippers brengen me snel weer terug naar de tuin met zwembad. Met e-reader, de aanhouder wint.

Hoewel ik nu gelukkig wel heerlijk een boek in kan duiken beginnen mijn ogen na een tijdje steeds hardnekkiger dicht te willen. Samen met een aanhoudend gerammel uit mijn buik en mijn schouders die nu hetzelfde aanvoelen als mijn wangen twee uurtjes geleden zijn dat genoeg redenen om eens even de blauwe 500 mee te nemen om wat te eten en een middel tegen zonnebrand te gaan zoeken. Antigua ken ik nu al een beetje en ik heb daar toch al een supermarktje gezien, dus is het besluit snel genomen. Een parkeerplaats bij de plaatselijke super, hier dino geheten, is ook snel gevonden en het eerste wat ik in mijn karretje laad is een grote waterfles van acht liter. Het tweede is een flesje zonnebrand, factor vijftig. Voor vanavond thee, melk, koekjes en fruit en voor morgenvroeg brood, boter, kaas en jam. En gewoon omdat ik daar binnenkort vast een keer zin in heb, neem ik ook nog een grote familiezak chips mee. Met dat brood en die kaas kan ik vast een heerlijke kaastosti maken, dus moet er ook een fles ketchup mee. Boter vind ik niet, dus wordt het olijfolie om de tosti in te bakken, gezond mediterrans dieet deze week! Voor nu valt mijn oog op een heerlijke empanada, iets wat ik al ken van eerdere reizen. Deze is met tonijn, mijn favoriet. Ik heb geen behoefte om heel veel meer dan een tosti klaar te gaan maken voor mezelf, ik heb tenslotte vakantie, maar met de inhoud van dit wagentje kom ik vandaag en morgen wel door. Bij de kassa zie ik er blijkbaar nog steeds buitenlands genoeg uit om met “ghello” aangesproken te worden. Toch antwoord ik dapper met “buenos días”, wat me een lach van het meisje achter de kassa oplevert. Dat sterkt mijn zelfvertrouwen en daarom vraag ik haar “cómo estás?” wat me een zeer snel en zeer Spaans antwoord oplevert, wat ik maar beschouw als een 'goed, dank je'. Dat ik daar niet helemaal uitkwam is het kassameisje wel duidelijk want ze sluit toch weer af met een beetje Engels, maar toch vooral Spaans klinkend “bye bye”, met een vriendelijke glimlach gelukkig, dat dan weer wel.

Met mijn proviand op de stoel naast me rijd ik de mij nu al bekende weg zonder twijfel naar mijn Villa Verde en stiekem denk ik dat ex toch nog niet zo'n slechte

keuze heeft gemaakt. Nadat ik 'thuis' de boodschappen heb weggezet, smeer ik me eerst even in, vooral mijn wangen en schouders en dan kan ik eindelijk mijn buik tevredenstellen met de eerste helft van de empanada, die heerlijk smaakt. Het smaakt me naar vroeger. Zoals geuren me mee kunnen nemen naar andere tijden kunnen smaken dat ook. En muziek en zelfs boeken. Wellicht, als ik over een tijdje weer zo'n empanada eet zie ik dan als vanzelf dit uitzicht voor me. Er zijn slechtere beelden. Maar nu eerst de spullen van deze maaltijd maar eens opruimen. Raar, thuis laat ik alles makkelijk staan, maar dit is toch het huis van iemand anders, dus ruim ik het netjes op. Zie je, ik kán het wel, vooral als het niet hoeft.

Met mijn eilandkaart ga ik ingesmeerd en wel even lekker bij het zwembad zitten. Wat zal ik morgen eens gaan doen? Vandaag is mijn eerste dag, de reisdag en bovendien heb ik al boodschappen gedaan, gegeten, gelezen én opgeruimd, dus voor vandaag hoef ik niet veel meer te plannen, vind ik zelf. Ik spreid de kaart voor me uit. Vanaf dit kleine plaatsje in het midden van het eiland is zowel het noorden als het zuiden goed te bereiken en het duurt maar even voordat ik de knoop doorhak: het wordt morgen het noorden van het eiland. Met een voldaan gevoel leg ik de kaart weg en wil ik even mijn ogen dichtdoen, ik heb tenslotte vakantie. Helaas voorkomt het geblaf van een hond dat goede maar luie voornemen. Het is niet zozeer dát de hond blaft, maar meer hóe hij blaft. Het is een vertrouwde blaf, die me meeneemt naar een hele tijd terug. Ik ben weer in onze tuin achter het huis, ik denk dat ik een jaar of negen ben en ik zit op de schommel. Eén van mijn fijnste jeugdherinneringen: in de zomer na het avondeten nog even buiten op de schommel. Met Winter, onze hond, die enthousiast blaffend speels naar mijn heen en weer zwaaiende benen hapt. We wisten allebei dat hij mijn benen nooit zou pakken, ze ook niet wilde pakken, maar dat maakte het niet minder spannend. Winter met zijn donkere vacht en meestal net iets te luide enthousiasme. In het begin van mijn relatie met ex, toen we nog nachten op wilden blijven en met elkaar praten, elkaar beter en beter wilden leren kennen, deelde ik nog wel zulke herinneringen met hem. Ex kon het echter niet laten mijn verhalen en herinneringen voortdurend te voorzien van zijn persoonlijke, veelal negatieve, opmerkingen. Hij maakte duidelijk Winter sowieso al een rare naam voor een witte hond te vinden, maar een ronduit belachelijke naam voor een donkere hond zoals onze Winter. Ik was het, zoals later steeds vaker het geval was, niet met hem eens, dat was zijn naam gewoon en ik was daaraan gewend. Mama heeft altijd volgehouden dat papa de naam voor de hond had bedacht. Papa, die helemaal niets met de winter had, echt een zomermens was. Ik heb hem ooit gevraagd waarom hij onze Winter Winter heeft genoemd, maar zijn antwoord maakte niet veel duidelijk, riep eigenlijk alleen maar meer vragen bij me op. Hij had het over dat hij met zijn moeder in de stad liep tot ze ineens stopte en met zachte, tegelijk blije en verdrietige ogen een aantal keer 'winter' fluisterde. Volgens papa heeft hij zijn naam afgegeven en nu heeft hij deze aan onze hond doorgegeven. Zoiets, en ik heb het nooit begrepen. Iets in zijn blik weerhield me

er toen van om hem om opheldering te vragen en nu ben ik misschien wel te laat om daar ooit nog achter te komen. Niet dat deze vraag de belangrijkste vraag is die ik hem had willen kunnen stellen, verre van dat, maar het aanhoudende geblaf houdt mijn gedachten bij Winter. Ook als mijn ogen toch dichtvallen en ik me mee laat nemen. Hopelijk zonder last van die rare dromen van de laatste tijd. Heeft vast met mijn hormonen te maken, is mijn laatste bewuste gedachte voordat de slaap ook mijn gedachten het zwijgen oplegt.

Ik schrik wakker, van het geblaf? Van de wind? Het wordt wat frisjes nu de zon weg is en nog wat slaapdronken ga ik naar binnen om een lange broek aan te trekken. Hoewel ik me niet meer precies kan herinneren wát ik heb gedroomd, weet ik zeker dát ik gedroomd heb, de sfeer sluimert nog na in mijn hoofd. Ik voel me jong, vrij, alsof Winter nog bij me is. De telefoon brengt me meedogenloos terug naar de realiteit als ik Lars' naam zie staan. Papa! Met een raar gevoel in mijn buik open ik het appje en slaak een opgeluchte zucht als ik het lees.

Pa lijkt stabiel, maar met Hilde wel een vreemde ontdekking gedaan in zijn papieren. Typisch Lars, wat heb ik nu aan zo'n appje? Wat voor vreemde ontdekking? Ik bedwing de neiging om hem meteen terug te appen en besluit dan maar Hilde te bellen. Niet dat ik nu een zoveel betere band met haar heb dan met Lars, maar ik schat de kans bij haar hoger in dat ze me zonder onnodige omhaal zal vertellen wat die ontdekking is. Net als ik haar nummer heb gevonden word ik gebeld. Hilde.

“Hey, Hilde, alles goed?” Aan de andere kant is het net iets langer stil dan comfortabel is.

“Ja hoor, met jou? Bevalt het huisje een beetje?” Nadat ze me nog even herinnerde aan het feit dat er geen roamingkosten meer berekend worden en ik dus altijd bereikbaar kan zijn via whatsapp en niet alleen als ik WiFi heb, wat ik zeg natuurlijk wel te weten maar waar ik inderdaad helemaal niet aan had gedacht, komt ze gelukkig vrij snel op de 'ontdekking'.

“Lars en ik zijn alvast wat papieren van pa aan het uitzoeken. We vonden nog wat waardepapieren, oude brieven en zijn geboortebewijs.” Ik vind het nooit makkelijk, praten aan de telefoon.

“Mooi, dus hij is geboren.” Ik ben blij dat Hilde mijn onhandige poging om het gesprek wat lossier te maken negeert.

“Weet jij hoe pa heette?”

“Hoezo, hoe papa heette? Natuurlijk weet ik dat: Willem.” Even vraag ik me af of Hilde wel zo stabiel is.

“Ja, dat dachten wij ook. Zo heette hij natuurlijk ook, ik bedoel, iedereen noemde hem zo, hijzelf ook.” Er valt een stilte. Ik weet niets te zeggen en wacht tot Hilde verder gaat. “Maar dat is niet de naam op zijn geboortebewijs.” Het komt er wat twijfelend uit, niets voor mijn kordate halfzus. Ik moedig haar dus maar een beetje aan.

“Wat staat er dan op zijn geboortebewijs?” Ze blijft weer even stil. In de verte begint de hond weer te blaffen en op dat moment weet ik ineens wat Hilde gaat antwoorden. Precies tegelijk met haar antwoord fluister ik de naam die zich in mijn hoofd vormt.

“Winter...” Ze heeft mijn fluistering niet gehoord en dat laat ik graag zo.

“Vreselijk hè, een seizoen is toch geen naam voor een mens? Maar wat ik nog veel vreemder vind, is dat wij dat nooit geweten hebben”, hoor ik Hilde me vanuit Nederland verontwaardigd mededelen.

“Ja, uhm, ja, inderdaad, uhm, heel raar”, stamel ik, “maar het verklaart wel de naam van onze hond.” Ik voel Hilde aan de andere kant nadenken.

“Jullie hond? O, wacht, ja, dat is waar, die heette toch ook Winter?”

“Ja, zo heette die.” Ik hoor haar naar mijn halfbroer roepen.

“Lars, weet je nog, die hond die pa met Eva en zo had? Die heette ook Winter!” Niet het moment om na te denken over Hilde's 'Eva en zo', want de reactie van Lars laat uiteraard niet lang op zich wachten.

“Ha, wat een vent, noemt zijn hond naar zichzelf!” Hilde zegt weer iets tegen mij, nog nagniffelend.

“Ach ja, het is altijd een rare geweest.” Ze lijkt de Winterkwestie hiermee naast zich neer te hebben gelegd en ik houd mijn opmerking dat rare mensen anders wel voor haar inkomen zorgen voor me als ze afsluit.

“Nou, ik ga weer verder, we appen nog wel, of bellen even mocht het nodig zijn.” Daarmee is de Winterkwestie bij mij echter nog lang niet afgedaan maar ik kom er zelf ook niet echt verder mee, dus probeer ik het even te parkeren. Dat lukt me meestal het beste als ik zoiets opschrijf, dan hoef ik er niet meer over na te denken, maar heb ik het nog wel. Ik vind mijn speciaal voor dit soort momenten meegenomen boekje en als ik het heb genoteerd kan ik het wel parkeren. Dan valt mijn oog op het lijstje met voordelen van weer alleen zijn dat ik begonnen was, en zet er snel de voordelen van alleen reizen bij die ik al had genoteerd in gedachten. Het punt dat ik met boodschappen geen rekening meer hoef te houden met zijn superfoods en sojamelk wil ik op de volgende bladzijde noteren, maar daar was ik nog maar kortgeleden een ander lijstje begonnen. Nou ja, er staat nog geen enkel punt genoteerd op dit voordelenlijstje, omdat ik nog geen enkel voordeel gevonden had en heb. Uit ervaring